

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 7.

JULIJA 8. 1936.

32. LETNIK

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala 1. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo 1. 1937 tüdi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom družty“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

Cerkveni glasi.

Sv. Oče osemdesetletnico je obhajao preminoči mesec katoličanski svet. Pred nešetimi jezerimi tabernakli se je zdigavao iz zahvalnoga srca goreči Te Deum, Tebe Bog mi hvalimo za sv. Očo, ki nam ga je Kristuš dao za vodnika na zemli.

Škof dr. Josip Srebrenič — šestdesetletnik. Slovenci mamó lepo števílo škofov — pet: Dr. Ivan Tomažič — naš lavantinski škof, dr. Gregorij Rožman — ljubljanski škof i v toj škofiji šče žive v pokoji dr. Bonaventura Jeglič, Rožmanov prednik. Tej trije so v Sloveniji. V južnoj Srbiji je v Skoplji škof dr. Gnidovec i v Dalmaciji dr. Josip Srebrenič, škof krški. — Na Svečnico, 2. februara je obhajao šestdesetletnico svojega rojstva prevzvišeni g. škof krški — dr. Josip Srebrenič. Njega, sina Slovenske matere, je vesela vsa Slovenija. Ponosna je na njega, toga odločnoga i nevstrašenoga škofa. — Rodio se je v Solkani pri Gorici. Leta 1902 je postao doktor filozofije (modroslovja). Bogoslovje je opravo v Rimi. Leta 1906 je bio v Rimi posvečeni i leto kesnej napravó doktorat iz bogoslovja. Nato je odišeo v Gorico i tü je bio profesor za cerkveno zgodovino v bogoslovji. Leta 1919. je prišeo v Ljubljano za univerzitetnoga profesora. Včio je cerkveno zgodovino. V jeseni 1923. je postao škof na otoki Krk v Dalmaciji — To je na kratko njegovo življenje. Dr. Srebrenič je velki znanstvenik. Kak profesor je vnogo znanstvenih, vučenih stvari napisao v slovenske znanstvene liste. Kak škof si je vzeo za živlensko vodilo slüžiti Bogi i svojemi ljudstvi! Njegovo bogato delo sega prek meje njegove pišpekije i bogati celo katoličansko cerkev v Jugoslaviji. Največ skrbi i dela pa je posveto svojoj maloj škofiji. Kda je prišeo dol, je najprle prehodó vso škofijo, da je do dobra spoznao prilike i potreboče ljudstva, svojih ovc. Tüdi duhovnikov je bilo malo i vsi so že bili starejši, posvečeni šče pred bojom. Molo je, zbirao dáre i začno pošilati mlade, nadarjene mladence v mala i velka semenišča. Sad njegovoga dela je že tü. Od leta 1931. do zdaj ma že dr. Srebrenič 13 novomešnikov, a nad 20 njegovih bogoslovcov pa se šče vči. Ka to pomeni za malo krško

LETO 32.

8. JULIJA 1936.

ŠTEV. 7.

Naši letošnji novomešniki.

Dober Pastir, ljubeni Jezuš, je letos znova blagoslovo Slovensko krajino. Ima deset novomešnikov. Sedemdesetpet jezer katoličancov je dalo deset novomešnikov, deset vojakov Kristušovej Cerkvi, da branijo njene pravice i se borijo za božo čast i zveličanje duš. Vnogo skritih molitev i zatajuvanj so opravile dobre duše v te namen, zato je poslušno njihovo lübezen Jezuš, Večna Lübezen. Za to veliko miloščo se dobromi Srci Jezušovomi zahvalimo s tem, da bomo dosta molili za goreče duhovnike i te bogali. Naši letošnji novomešniki so sledeči:

1. Žižek Karol, rojen l. 1903. okt. 31. v Žižkih, črensovka župnija. Bogoslovje je dovršo v Šibeniki, Dalmacija. Prvo sv. mešo je služo v Ljutomeri 19. aprila; drugo v Črensovcih apr. 20. Njegovo sliko je prineso aprilski Marijin List.

2. Prša Martin, Silvester, frančiškan. Rojen l. 1908. nov. 2. na Gornjoj Bistrici, črensovka župnija. Bogoslovje je dovršo v Trogiri, Dalmacija. Prvo sveto mešo je služo v Črensovcih jun. 21. Njegovo sliko je prineso junijski Marijin List.

3. Gabor Alojz, rojen l. 1911. apr. 20. na Petanjcih, tišinska župnija. Maturirao na držav. real. gimnaziji v Ptuj. Dovršo 5 letnikov bogoslovja v Maribori. Prvo sv. mešo služo julija 12. na Tišini. Slike svoje za Marijin List na večkratno prošnjo ne šteo poslati.

4. Jerič Mihal, rojen l. 1909. junija 24. v Dokležovji, beltinska župnija. Maturirao na samoupravnoj gimnaziji v Soboti, 4 letnike bogoslovja dovršo v Maribori. Prvo sv. mešo služo v Turnišči julija 12. Njegovo sliko prinese ta številka Mar. Lista.

5. Holzedl Anton, rojen l. 1912. marca 7. v Fükšincih,

sv. jürjanska župnija. Maturirao na III. državnoj realnoj gimnaziji v Ljubljani. Dovoršo 5 letnikov bogoslovja v Maribori. Prvo sv. mešo slúži v Fúkšincih, župnija sv. Jürij, julija 12. Njegovo sliko prinese ta številka Marijinoga Lista.

6. Zver Štefan, rojen l. 1912. julija 14. pod Lipov, župnija törjanska. Maturirao na državnoj realnoj gimnaziji v Maribori. Dovoršo 4 letnike bogoslovja v Maribori. Prvo sv. mešo slúži v Turnišči julija 19. Njegovo sliko prinese ta številka Marijinoga Lista.

7. Kozar Alojz, rojen l. 1910. nov. 11. v Martinji, župnija Nedela (Gornji Petrovci). Maturirao na državnoj realnoj gimnaziji v Ptuji. Dovoršo 4 letnike bogoslovja v Maribori. Prvo

Jerič Mihao
novomešnik

sv. mešo slúži pri sv. Ani v Boreči, župnija Nedela, julija 26. Njegovo sliko prinese ta številka Marijinoga Lista.

8. Tratnjek Štefan, rojen l. 1912. decemb. 5. v Lipovcih, župnija beltinska. Maturirao na III. državnoj realnoj gimnaziji v Ljubljani. Dovoršo 4 letnike bogoslovja v Maribori. Prvo sveto mešo slúži v Beltincih julija 26. Njegovo sliko prinese ta številka Marijinoga Lista.

9. Gomboc Franc, rojen l. 1907. okt. 25. pri sv. Jeleni (Pertoča). Maturirao na klasičnoj gimnaziji v Maribori. Dovoršo

5 letnikov bogoslovja v Maribori. Prvo sveto mešo služi pri sv. Jeleni julija 19. Slike svoje za Marijin List na večkratno prošnjo ne šteje poslati.

10. Bakan Ivan, salezijanec, rojen 1. 1905. jun. 18. v Dokležovji, župnija beltinska. Bogoslovje dovršo na Rakovniki v Ljubljani v svoji redovnoj hiši. Prvo sveto mešo služi v Dokležovji avgusta 2. Njegovo sliko prinese ta številka M. Lista.

Mogoče bo še edna nova meša i to g. Kustec Martina iz G. Bistrice, ali gda to pišemo, ešče stalno ne vemo.

Zahvalimo Boga za to veliko milost i molimo prav dosta i goreče za naše novomešnike, da bodo voditelje našim dušam za srečno večnost.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Dühovnik i lüdstvo.

„Što šče vničiti Cerkev, začne z napadanjem na njene dühovnike.“

Sveti župnik Vianney.

Nieden stan na zemli tak ne mrzijo, pa tüdi tak ne ljubijo, kak dühovniški stan.

Prvi i najvejši dühovnik je vmro na križi i proroküvao svojim, da se njim ne bo godilo dosta bole. — „Spomnite se na reči, štere sem vam pravo: Sluga ne je vekši od svojega gospoda. Če so mene preganjali, bodo preganjali tüdi vas. Če bi vi bili od sveta, bi svet svoje lübo, ar ste pa ne od sveta, nego sem vas jaz odebrao od sveta, zato vas svet sovraži.“ (Jan. 15, 20. 19). Te Gospodove reči so se spunile i se šče vsikdar spunjavlejo. Ar so dühovniki voditelje lüdstva, častniki v težkom boji božega kralества, zato so najbolje podvrženi neprijatelskim napadom. Samo eden apoštol je vmro naravne smrti. Prvi 27 papov je bilo vmorjenih, takši konec je zadobilo tüdi na jezere škofov i dühovnikov od tistimao pa do denešnjega dneva. Za francoske revolucije je bilo samo v varaši Nantes-i streljenih 300 dühovnikov, 460 jih je bilo vtopljenih; če pa kda reberija nastane, „čarni“ prvi pridejo na red — teliko potrebne „tolerance“ to je potrplivosti za to kakpa ne fali. To smo vidili najjasnejše za našega časa v Mehiki. Medtem se neti mrznja, a laž stalno potüje. Če se pregreši eden dühovnik, se njegov greh pripíše celomi dühovniškomi stani, povekšava se i širi, a za nekolko let se pa znova pogreva. Iz najdalnejših kotov zemle se zbirajo pohüjšlive zgodbice i se z vžitkom pišejo v Cerkvi i veri neprijatelskih novinaj. Če se sledkar dokaže, da je bilo vse to samo gola izmišlotina i laž, se ne brigajo za to. V svet vržena laž je svoje včinila i cil je s tem dosegnjeni. „Samo lažite“, je pravo Voltaire, „nekaj li od toga ostane.“ Od pravičnosti se

rado guči, ali ne godi se vsem po pravici; ar tisti, ki majo reč „sloboda“ vsikdar na jeziki, je ne privoščijo duhovnikom.

*

A katoličansko ljudstvo je pa vdano svojemi duhovništvu z neomenjenov ljubavjov i poštüvanjom. I kem bole je napadajo neprijatelje vere, tem bole njim raste ugled pri ljudstvu. Katoličansko ljudstvo ne pozabi na gospodove reči: „Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas.“ — Kakpa, da tudi ono zna, da tudi duhovnik more grešiti i spadnoti, ar njemi sveti red ne je vzeo možnosti greha i nagnenja k grehi, i da se je med 12 apoštoli najšeo Judaš; nego katoličansko ljudstvo zna tudi to, da se njegovi duhovniki trüdijo, da živejo dostojno po svojem stani,

Holzedl Anton

novomešnik

da ne včijo i zahtevlejo samo od drüghih, da bi lepo živeli, nego tudi sami tak delajo, — zna, da je itak samo malo takših zablolenih i nevrednih.

Dr. Bertiou je pregledno 34 zvezke glavnoga poročila urada kriminalnoga sodišča i je svoje rezultate objavo v „Korrespondenti“ dne 25. februara 1908. Po teh aktih je bilo v časi od 1. 1894. do 1897. med stojezero zavolo hüdobije obsojenih: 85 pravnikov (advokatov, uradnikov), 30 doktorov, 34 umetnikov, 10 sveckih vučitelov, 3 duhovniki i redovniki. V svetlobi te sta-

tistike kak zvišeno se prikaže tak ošpotano duhovništvo! A kakša zadovolnost za nas katoličane, kda čujemo, da protestantski profesor z univerzne stolice pravi, da duhovništvo da najmenje hüdodelnikov i pokazuje razmeroma največšo starost.

Dva glavniva vzroka sta, ki zdigneta duhovništvo na takšo jakostno višino. Najprle milost boža. Tisti, ki je duhovnika postavo tak visiko, da „po njegovih rokaj Kristuš pa postane človek“, kak piše sv. Avguštin, njemi da tudi milost, da nikdar ne spadne z one sunčne višine, po šteroj mora hoditi. „On je na sunce postavo svoj šator“ (Ps. 18, 16) i vsakši den ga hrani s „krühom odebranih“ (Zah. 9, 17). Drugi vzrok je čisti namen, s šterim on stopi v svoj stan. Stopajoči prek praga svetišča moli mladi bodoči duhovnik s škofom: „Gospod je deo moje herbije i mojega keliha; ti si, ki mi boš povrno mojo herbijo“ (Ps. 15, 5). Duhovniški kandidati, ki iščejo v svetišči zlato i bogastvo, so redki, kak bele divje koze, od šterih pravi pripovedka, da se vsakih sto let edna skoti. Povprečni letni dohodek pri 40.073 duhovnikih znaša 564 ranjških (to je bilo v predvojnoj Avstriji. Op. prest.). Ali ne je to zadosta siromaško? V Italiji je ešče slabše, pa tudi pri nas so plače duhovništva splošno takše, da protestantski pastori nikak ne bi bili s tem zadovolni, čiglih ka njihova dušnopastirska služba zahtevle menje dela i trüda. Pa itak rade pridejo nove, mlade moči, da izpunijo praznote mrtvih bojevnikov, a to je posledica tistoga staroga, pa li večno mladoga hrepenenja po „preddvori Gospodovom“ (Ps. 83, 1). Ne vleče jih mir toga sveta, ne, nego glas važnosti jih zove v svetišče: „Blaženi, šteri prebivlejo tu v Tvojem domi Gospod, — oni te bodo na veke slavili.“ (Ps. 83, 5). Hrepenenje nas zove k oltari kak vrabca v njegov dom i kak goloba v njegovo gnezdo.

Tü je tudi vzrok, zakaj protestantije nemajo odličnihi osebnosti v duhovniškom stani. Zvün Angleške, kde sinovi imenitnih rodbin majo vüpanje na škofovske stolice i bogate nadarbine, kde indri najdemo med pastori kakšega grofa ali kneza? Što pa tudi hrepeni po mrtvoj cerkvi, ki je 6 dni v tjedni zapreta, a sedmi den na vnogih krajaj skoro prazna? Nega tü oltara i njegovoga skrivnostnoga življenja. A katoličanski oltar je tak močen, da v svojo senco privabi sinove tudi najplemenitejših katoličanskih kneževskih rodbin. Tü oni najdejo več, bogatejše, lepše i trajnejše dobro, kak so ga nehali v kneževskih dvoraj. „Ja, mi katoličanci smo ponosni, da tudi kralovski sin je ne znao plemenitejšega dela, nego da v skromnoj obleki preprostoga duhovnika služüi svojemi Bogi.“ (Dr. Gröber aufd. Katholikent.)

To ljubav, s šterov katoličanski duhovnik pristopa k oltari i svetišči, njemi povrača lüdstvo. Nekša protestantska gospa, ki je prebivala eden čas v katoličanskom krajü, mi pravi ednok: „Ah, kak katoličani ljubijo svoje duhovnike!“

Kak dijak, sem pri ednoj priliki šo v Berlin. Nakanivši,

da si oglednem vse znamenitosti tega velemesta, sem pitao v gostilnici najprle od berlinskih cerkev. „Znate“, mi pravi lastnica gostilnice, „najlepša berlinska cerkev je katoličanska cerkev sv. Hedvige.“ Videča, da so me te njene reči odkrito razveselile, mi odkrije, da je katoličanka. Jaz sem njoj na to odvrno, da sem ne samo katoličan, nego, da se včim bogoslovje i da bom za tri leta duhovnik. Kak se je gospa tomi razveselila! Počūto sem se kak doma v rodnoj hiši, a pri odhodi me je sprevedila s prisrčnim blagoslovom.

Ja, verni katoličani lūbijo svoje duhovnike. Znajo, da njihova oblast dela mostē prek grobov i pokopališča i sega vse do obale večnosti. Da duhovnik svojemi lūdstvi dobro šče, da

Zver Štefan
novomešnik

ma srce za njegove potrebe i nevole i da za rešitev njegovih dūš rad žrtvūje celo življenje — vse to lūdstvo dobro zna.

Kak srčno je združeni veren dūšni pastir z življenjom svojih farnikov: v molitvi, v vūpanji, bojazni prislūškūje bitji njihovi src.

Poleg njega preživijo verniki najsvetejše trenutke svojega življenja: on jim vleva milost božo pri sv. krsti, sadi večne istine globoko v detinsko srce, čisti njim vest od grehov, hrani romare s krūhom življenja, tolaži betežne, pomaga vmirajočim, sprevedi dūšo vse do obale večnoga življenja, blagoslavla šče

tüdi dragi grob. — Niedna pot njemi ne predraga, niedna noč pretamna, nieden beteg njemi ne tak nevaren, da kakše svoje ovčice ne bi potolažo. — Pred več leti je bio düšni pastir edne velike fare pozvani k ednoj teško betežnoj ženski. Tüdi njemi je bilo slabo, phala ga je velika mrzlica. Li je šo tri vöre peški, prevido je betežnico s svestvi, jo blagoslovo i tolažo i — nato je vküp spadno — i vmro pri posteli betežnice.

Katoličanski dühovnik se zapira v špitale za küžne betege, živi z gobavci na delešnjih oceanskih otokaj, gazi po močvaraj i peski k divjakom v najnevarnejše kraje, moli, darüje i — vmira: — „Dober pastir da življenje za svoje ovce“ (Jan. 10, 11), — i pa novi vojaki stopajo v rende. — To požrtvovalnost, nesebično delo zna kätoličansko lüdstvo ceniti. *O ja! ono lübi svoje dühovnike!*

A kak katoličan lübi svojega škofa! „Brez škofov negä cerkve“, je pravo že vučenik apoštolov, sv. mantrnik Ignacij. Niednomi syeckomi knezi ne skažüjejo njegovi podložni tak globoko poštüvanje i iskreno detinsko lübvav, kak jo skažüjejo katoličanci svojemi višnjemi pastiri. Če so neke vlade v časi kulturnoga boja dale zapreti naše škofe ali njim zabranila iti v ništerne kraje, ki so v kulturi posebno bili naprej — so takše nasilnosti samo povekšale prirojeno lübvav katoličanskih src i jo vzdignole do navdüšenosti. Kak je te cerkev brez prestanka molila za svojega očo (Ap. d. 12, 5), kak toplo so bila za njega srca njegove dece, kak je na jezere oči zasijalo v skuzaj veselja, kda se je on pa povrno!

Kak katoličani lübijö svojega največkšega škofa, svetoga očö! On je kakpa že stavec, ali li trda stena, na šteroj počivle Cerkev Kristušova. — Ali je i kda je kakši svecki vladar vido takše poštüvanje? — On nema na razpolago nikše vojne sile, nema rad grmenja topov, pa li je najmočnejši vladar na zemli, ar on vlada v kralestvi düš.

Rim nam je tak dragi, ar je poškropleni s krvjov apoštolov i od tistimao je ostao skoro neprenehoma stolica namestnikov Kristušovih. Za Rim z lübeznejov bijejo srca miljonov i i nega naroda na zemli, šteri ne bi poslao ta svojega zastopnika. Istina je, ka je pravo eden kmet, ki je peški romao z Nemškoga v Rim: „Nebo je visoko, a svet je široki; ali med nebov i zemlo nega nikaj do Rima“ (Hamerle, D. k. Kirche). Neštevilni so primeri detinske lübavi do svetoga očö, že od začetka Cerkve, ar je vsa Cerkev neprestano molila za Petra, kda je bio v temnici, pa vse do denešnjega dneva.

Kda je italjanska vlada v šestdesetih letaj preminočega stoletja štela oropati papo, so se popaščili katoličanski mladenci vseh dežel, da branijo očö krščanstva. Sinovje najodličnejših rodbin so stöpili v rende vküper z obrtniki kak prosti vojaki. Samo iz Holandije jih je prišlo prek 2600 i so se dali papi na razpolago. Nekši odlični Nizozemec je ne šteo püstiti svojega sina edinca, dediča velikoga imanja. Nego sin njemi pravi: „Oča,

za veliko čest mam, da sem lejko papov vojak. Veliko odlikovanje bo za mene, če bom ranjeni v boji proti neprijatelji sv. Stolice; višek slave bi pa dosegno, a ž njov sebi i tebi največjo milost, če bi za njegovo stvar mogoče vmreti." (cf. isti).

Tak ljubijo katoličanci svoje duhovnike i svojo cerkev. —

4. decembra 1899. je sprijao papa — čiravno je že duže odpovedao vse druge sprejeme — skupino 10 dekeo iz najboljših rodbin varaša Akvile. — Kak so prišla ta deca skoz vsa druga zapreta vatikanska vrata? Genlivo je, ka od toga piše Voce della Verita: „Pred nekelkim časom se je nemalo začudo eden duhovnik Družbe Jezušove, ki je predgao v Akvili, kda ga je obiskalo deset deklic, da ga nekaj pitajo. Veleđušne gospodične so štele

Bakan Ivan

novomešnik

znati, če sme vsaka od njih ponüditi Bogi za žrtve edno leto svojega življenja s prošnjov, da bi se za teh 10 let podugšalo življenje sv. Oči, da bi v zdravlji i na hasek cerkve doživo svoje stoto leto. Duhovnik njim odvrne, da smejo doprinesti to veliko žrtve i da njim bo Bog računao v zasluženje, četüdi ne je osigurana spunitev njihove pobožne žele. Na te reči napišejo deklice oblübo svoje žrtve za Boga i sv. očo na posebno adresu, napravleno iz pergamenta z pravov mojsterskov drobno-slikarijov i jo podpišejo. To adresu denejo v elegantni tok, vezani z zlatom i svilom i te pod varnim vodstvom idejo v Rim z radostnim vüpanjom, da svoj dar položijo pred papov tron. Svetomi

oči so povedali o njihovem prihodi i nameni njihovoga potüvanja. To ga je genolo, i žele viditi ta plemenita i velikodüšna bitja. Zajtra 4. decembra so stopile deklice z radostnim pričaküvanjom čarno oblečene i s čarnim šlarom na glavi v dvore svetoga Oče, da njemi izročijo svoj nenavaden i dragoceni dar. Kak nežni oča je sprijao največši dühovnik deco, ki so skoro jokala od genjenosti i ga gledala z blaženim nasmeškom. Sveti oča se je pogovarjao z vsakov izmed njih na najlübeznivejši način, podelo njim i vsem njihovim dragim svoj obilni blagoslov i genlivoga srca ponovno se njim zahvalo za velikodüšno žrtev

Kozar Lujz
novomešnik

njihovih let. Puna blažene sreče zapüsti mlada truma Vatikan, veselo govoreča: „Ali ne, bilo nam je, kak da bi bile zdaj edno vöro v nebesaj?“

Pred nekolko leti so poslali Indijanci Severne Amerike svoči pismo, v šterom pravijo: „Našemi velikomi oči, velikomi poglavari molitve, šteri prebivle v svetoj vesi — Rim zvanoj. Že davno smo Ti želeli pisati, ali kak bi naše pismo do tebe prišlo? Želemo Ti povedati, da Te lübiamo. Kak bi mogli Jezuša lübiti, Tebe pa zaničavati?! Zaistino te lübiamo! Tvoja žalost je tüdi naša žalost. O da bi mogli biti bliže pri Tebi! Siromaški smo. Če bi meli peneze, bi ti je poslali. Mesto toga Ti pošilamo svoja srca. Zdaj pa odidemo na lovišče. S sebov no-

simo tudi Tvojo sliko, ki nam jo je dao duhovnik. V naših srcaj je napisani spomin na Tebe. Več Ti nemamo povedati. Blagoslovi nas, vsi spadnemo na kolena! Naš poslednji glas je: Lü-bimo Te!“

O ja, katoličani ljubijo svoje duhovništvo i njegove nosilce (duhovnike). Oni poštujejo svoje duhovnike, molijo za nje, vno go darujejo za nje, tudi življenje. Morejo njim vzeti domovino i sloboščino, ali nega sile, ki bi njim mogla vzeti ljubav do Cer-kve i duhovništva. Ta ljubav preide od roda do roda i slednji zdihlaj potreto ga srca je namenjeni njoj.

Zlato klasje.

Kak so za telovno življenje potrebne tri reči, najmre sunce, krüh i dihanje, tak so potrebne tri reči za duševno življenje. Sunce duši je reč boža, hrana joj je sv. obhajilo, dihanje pa molitev. —

R. J.

Sv. Ivan Bosko.

(1815—1888).

Don Bosko po celom sveti poznano ime svetnika blagosti i čistoga veselja. Od njega i njegovoga dela bi se dale napisati debele knige i so tudi napisane, zato bo to, ka podajam na tej par stranej od njega, nikelko pomenkливо. Da pa bo zbirka svet-nikov jubilejnoga leta popuna, podajam tu na kratko njegov življenjepis.

Bio je kmetsko dete. V tretjem leti je sirota ostao brez oče. Tisti, ki bo svoj čas oča sirot, je bio sam sirota. Domačo od-gojo je dobo od svoje matere Margarete. Bila je to priprosta, čedna žena, prežeta z Božov milošćov. „Potrebno je, moj mali Vanek, vsakoga sirmaka lepo sprijeti, ar v njem sprijemamo samoga Odküpitela“, njemi je večkrat pravila mati. Navajala ga je na odkritosrčnost, ga včila katekizmuš i moliti. Ivan se je vsikdar rad spominao njenoga navuka: „Bog te vsikdar i vse-šerom vidi.“ Jako se njemi je tudi dopadnola pesmica, štero so spevale stare mamice, kda so sprevajale Najsvetejše, štero je župnik neseo betežniki: „Edno dušo samo mam, či pa ešće to zgübim, ka bo te iz mene!“ Znao je tudi razne igre. On, šte-romi bo igra sredstvo za osvajanje duš, je mogeo tudi sam biti podvučen v detečij igraj. Dokeč je bio doma, je paseo krave. Kda ga je pa mati poslala v sosedno ves v školo, štero je vodo kaplan, — v tistom časi je ešće nej bilo rednij škol, — je Ivan vsaki den prehodo pet kilometrov do škole — i se razmi, — ravno telko nazaj domo. Njegov nepravi brat se je čemerio, da Ivan hodi v šolo. Doma bi naj pomagao pri verstvi, ar so knige samo za brezposelno gospodo. I Ivan je mogeo ostati doma. V prostom časi je zbirao okoli sebe deco „pandure“. Spoznao se

je tudi z decov iz sosednj vési i se od njih navčo nove igre za svoje male prijatele. Igra pa je nej bila samo zavolo igre. Večkrat je stavo igro i pravo: „Zmolite zdaj z menov litanije, pa mo se te dele igrali.“ Ali: „Pokažem vam to i to spretnost, gda zmolimo deseti del roznoga venca.“ Hodo je po voži, kda je pa prišeo na sredo, je henjao i pred vsemi navzočimi ponovo predgo, štero je čüo zaran v cerkvi. Edno noč je senjao, da vidi četo dece. Edni so se smejali, drugi so se igrali, svajüvali, ništerni pa preklinjali. Kda je Bosko začüo preklinjanje, je skočo med nje, da je pomeri, v tistom trenutki pa se prikaže človek ves v bliščobi i pravi: „Ne z bitjom, nego z blagostjov i ljubavjov si pridobiš té svoje prijatele. Poskrbi, da njim prikažeš vso grdobo greha i lepoto kreposti.“ V tom časi pa deca preminejo, na mesto njih pa zagleda kozle, pse, mačke, medvede i druge živali. Zdaj se njemi prikaže tudi edna gospa, mati onoga človeka i pravi: „To, ka se zdaj zgodi iz tej živali, napraviš tudi ti iz one dece.“ I živali se spremenijo v čiste i mile ovčice, štere veselo skačejo okoli Človeka i Gospe. Te senje so odkrile Boski njegov živlenski čio, določeno njivo njegovoga bodočega delovanja i način postopanja z decov. Ivan goreče zažele postati dühovnik. Pa minejo leta, on pa ešče spoj doma. Pa Bog je poskrbo tudi za njega. Ednok je šo Bosko z misijona iz sosedne fare v družtvi kaplana iz Murialda, don Kalossa. Med pogovorom z dečkecom je dühovnik spoznao njegovo nadarjenost i njemi pravo: „Ti moreš nadalüvati škole; pridi k meni, jaz te bom včie.“ Don Kalosso je Ivana ne včio samo latinsko slovnico, nego je gojio v njem kreposti tudi i s tem položo temel njegovoj svetosti. Vse to pa je ne bilo po voli njegovomi poubrati, ki ga je preganjao, zato Ivan odide služit k družini Moglie za pastera. „To je ne navadno dete“, je pravila gospodinja „namesto da preklinja, on moli i spevle.“ Njegov vért je svedočo, kak ga je ednok najšeo na travniki v vznešenji.

Z igrami je vabo Ivan k sebi deco i jo navajo k pobožnosti, jo večo katekizmuš itd. Njegovo geslo je bilo: „Dečki, vsikdar bojte veseli! Sistem veselja, je ves njegov vzgojni sistem. Ne si je mogočo zamisliti žalostnoga i pobitoga mladenca.

Dve leti je že Bosko služo, kda pride brat njegove matere i ga znova odžene v školo don Kalossa. Te dober dühovnik pa naskori vmrje i Bosko more hoditi v Kastelnuovo v školo. Vučiteo pa ga je brez vzroka zametavao i sovražo, gučao je, ka je Bosko ne za školo, nego za štalo. Zato ga mati odžene v varaš Chieri v gimnazijo sedemnajst let staroga.

Da se more vzdržavati, vči deco, je vožar, tišlar, šoštar itd. Bog je šteo, da se on, ki bo kak oča zapüščene dece, včio druge razna rokodelstva, tudi sam navči poedine meštrije. Med mladinov je ustanovo „družtvo veselja“, v štero je vpletao včenje i pobožnost. Po končanoj gimnaziji je bio sprejet v semeenišče. Kda si je zbirao živlenski čio, njemi je mati pravila: „Jaz ščem, da dobro premisliš te stopaj i se te odločiš za stan, v

šteroga te Bog zove. Jaz se v to ne mešam, sam Bog naj to določi po svojoj voli. Za mene ne skrbi. Nikaj neščem od tebe i tüdi nikaj ne pričakujem. Zapomni pa si, da sam rojena v sirmaštvi i v sirmaštvi ščem tüdi vmreti. Povem ti pa, či se odločiš za svetnoga dühovnika i po nesreči postaneš bogat, znaj, da te niti več ne poglednem.“ Bosko si je dobro zapomno te reči i se jii vsikdar s hvaležnostjov spominao. Po končanij bogoslovskij školaj je v Kastelnuovu meo prvo sveto mešo. Nikelko časa je tü bio za kaplana, sledkar pa so ga premestili v Turin. V tom varaši pohaja bolnišnice i sirotišnice, pogleda tüdi „Malo hižo Bože Previdnosti“, štero smo že opisali v življenjepisi sv. Kottolenga, i pohaja voznike. Gda je najšeo po vo-

Tratnjek Števan

novomešnik

zaj vno go robov mladencov, si je mislo: „Či bi ti mladenci meli dobroga prijatela, šteri bi skrbo za nje, je pazo i včio verenvuk, što zna, či bi zajšli tak deleč kak so. Zato se odloči, da bo okoli sebe zbirao zapuščeno mladino. I zaistino! Zamazane, strgane, pohablene itd. je prikleno na sebe ravnotak, kak čiste, lepe i zdrave. Nekša gospa markiza njemi odstopi dve hiži, kde lahko zbira svojo mladino, vredila njim je celo kapelico sv. Frančiška Saleškoga za razne pobožnosti. Pa naskori njim je bila ta gostolübnost odpovedana. Mogli so se seliti na drügo i tretje mesto, ar je nišče ne šteo meti dugo posla z Boskovimi

„panduri“. Nazadnje so se znajšli na ednom travniku zvüna väraša. V bližini vzeme Don Bosko v rendo edno hižico, napravi kapelico, v šteroj je prva meša bila na Vüzem. Vsi so bili veseli, ar ji tüodnet nišče nemre stirati. Na konci prvoga leta se jij je zbralo tü do sedemsto. One, šteri so nikaj svojega ne meli, je vzeo stalno k sebi, njim davao stan i hrano i njim poiskao delo. Don Bosko je hodo tüdi po varaši i proso bogataše za dar govoreči: „Jes vas oslobajam od potepačov, tovajov, razbojnikov; vaša dužnost je zato, da mi pomagate!“ Končno je küpo zemlišče i hižico, štero je prle meo z rende, i k sebi pozväo mater, da njemi vertinji. Mati pa je bila že stara i je ne mogla vseh poslov pravočasno opraviti, zato si Don Bosko včas i sam napravi iz papira küharsko kapo i sküпно z materjov pripravla obed za svojo mladino. V par letaj je tak razširo hižo, da je mogeo stalno meti pri sebi na stani i hrani okoli stopetdeset mladencov. Pa on jih je znao vse zaposliti misleči na izrek: Dugi čas je vražji zglavnik.

Don Bosko pa je najšeo sebi tüdi pomagače i sotrudnike med pobožnim dühovniki i verniki. Ustanovo je tüdi Drüžbo hčeri Marije Pomočnice i Drüžbo Salezijancov. Vse njegovo delo nosi ime: salezijanski, ar si je za nebeskoga zaščitnika zebrao svetnika blagosti, sv. Franciška Saleškoga. Don Bosko je meo, kak tüdi njegovo delo, vngogo neprijatelov. Vnogi so ga ne razmili. Gda so se v Turini začnoli širiti krivoverci, je Don Bosko izdajao „katoličansko štivo“ v šterom pobija krivoverstvo. Šteli so ga vmoriti, pa se je na čüdežni način rešo. Kda se je Salezijanska drüžba razširila, je pošilao misijonare v Ameriko, sledkar tüdi v drüge poganske kraje. Sam je šo na Francusko, Španjolsko, v Avstrijo, da svet spozna njegovo delo i da si najde sotrudnike. Vngogo čüdežov je včino že v življenji. Te velki apoštol mladine je vmro sedemdeset let star. V leti rešitve rimskoga pitanja 1. 1929 so ga papa Pij XI. prišteli k blaženim, v jubilejnom leti lüdsckoga odküpljenja pa k svetnikom i to na Vüzem 1. aprila 1934 z velikimi slovesnostmi v navzočnosti več stojezer vernikov.

Na vuk. To, ka je sv. Ivan Bosko delao kak mali deček, da je zbiraok okoli sebe prijatele, jih včio na verski navuk, navajao na pobožnost, skrbo, da zasovražijo greh i se oklenejo krepostnoga življenja; to ka so delali verniki s tem, da so pomagali Don Boski v njegovom dühovniškom delüvanji, vse to je ne drügo kak „Katoličanska Akcija“. Kat. Akcija je sodelüvanje vernikov, laikov v apoštolskom deli dühovnikov. Posebno v naših dnevaj, kda je tak malo dühovnikov, sv. Oča i škofje jako priporačajo Kat. Akcijo. Verniki, šteri pod nadzorstvom dühovnikov vodijo verska drüštva, širijo dober štamp, branijo vero, drüge včijo na verske istine, je vabijo v cerkev i k sv. svestvom, ali je kak inači vspodbüjajo za dobro, ali njim dobro delajo; vsi tej delajo za razširjanje Kristušovoga Kralestva.

Lübitelom siromakov.

Gda je svet obhajao 700 letnico smrti sv. Frančiška, velikoga lübitela siromakov, je vodstvo tretjega reda sv. Frančiška v Črensovcih začelo nabirati na prvo hišo siromakov v Slov. krajini. Stojezero prebivalcov ma Slov. krajina, med njimi vno-go siromakov razdrapanih, razcepanih brez strehe, brez hrane. Za te nameni lübezen postaviti po Kristušovej zapovedi „Lübi bližnjega svojega, kak samoga sebe“, prvo hišo. Za nikoga drü-goga. Ar so leta vsikdar slabša, so dari tüdi vsikdar menši. A prido zato vsako leto, ar lübeča srca nikdar ne minejo.

Dozdaj je nabranoga nekaj nad dvestojezer dinarov go-tovčine, mamó 25 oralov šum i poldrügi plüg njive küplene pa edno hišo v Soboti. En plüg zemle je Dom tüdi herbao v Tr-nji. S tem razpolaga dozday. V Soboti hiša ešče ne vöplačana, ovo vse je plačano. V Soboti držimo siromaško kühinjo, gde dobijo siromaki brezplačno hrano, ki pa moro kaj plačati, pa jo dobijo po znižanoj ceni. Na jezere porcij smo siromakom brez-plačno razdelili, darovnikom bo dober Bog bogati plačnik. — V Turnišči podpiramo sirotišnico Deteta Marije, kje se odgaja siromaška deca. V Črensovcih delimo hrano 120 siromakom k božiči i vüzmi.

To je dozday naše delo. A to je ne zadosta. Dom za si-romake ešče ne stoji v Črensovcih. Toga moramo še postaviti. I gda ga postavimo, moramo skrbeti za njegov obstoj. Ka vala meti hišo puno siromakov, če pa ne hrane za te. Zato odbor dela za to, da bi küpo nekaj zemle, na šteroj bi zrasla najpo-trebnejša hrana za siromake v Domi sv. Frančiška v Črensov-cih, Soboti i za sirote tüdi v Turnišči pa indri, kje de odbor skrbo za siromake. Naj odbor te svoj namen dosegne, je od Višje cerkvene oblasti dao potrditi pravila Cerkvenoga podporna-ga drüštva, štera pravila niže objavlamó. Prezvišeni g. kne-zoškof i ap. administrator še posebi priporočajo to drüštvo. Dužnosti so tak male, da vsaki siromak lahko pristopi. Letno se pokloni en prostovolni dar za siromake, če ne več, 25 par, i to od 2. julija do konca leta. To je takša malenkost, da jo vsaki zmore. Düševni haski so pa velikanski: svete meše za žive i pokojne, plača smilenosti pri Bogi za smilenost, zavest dobro-ga dela, mirna düšna vest, molitve siromakov v življenji i po smrti itd.

Odbor je dao štampati podobice sv. Frančiška, na štere so ta pravila s škofovskim priporočilom gornaštampana. Te podo-bice vsaki darovnik dobi brezplačno i ki je sprejme, postane kotriga, član drüštva.

Prosimo naše naročnike, naj pišejo po te podobice. Pro-simo naše širitele, naj je delijo! Prosimo tretjerednike i tretje-rednice, naj je prevzemejo i širijo! Prosimo vse, ki so smilenoga srca, naj pristopijo k tomi drüštvi! Naši v tüjini, tüdi vi pristopite!

*Vsakoga pridavek, krstno ime, prebivališče s hišnov števil-
kov i zadnjov poštov pa trbe zapisati i poslati na naslov: „Dom
sv. Frančiška“ v Črensovcih.*

*Sv. Frančišek
sprosi nam
lūbezen do
Jezuša i njegovih
siromakov!*

Popolno vūpanje mamō, ka v teh trdosrčnih, teških časaj
samo smilenje bo zbolšalo naš teški položaj i prineslo človeštvi
vroče zaželeni mir i blagoslov vu vsem od smilenoga Oče si-
romakov. Društvena pravila se etak glasijo:

Pravila.

Naslov: Podporno društvo „Dom sv. Frančiška“ v Čren-
sovcih.

Namen: Z dobrovolnimi prispevki podpirati siromake, posebno sirotišnico „Deteta Marijike“ v Tūrnišči, „Dom sv. Franečiška“ v Soboti i „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih pa indri, kje bo društvo za siromake skrbelo.*

Članstvo: Član društva postane vsaki, ki se iz lübezni do siromakov odloči, da bo te v celom svojem življenji z nekim dobrovolnim letnim darom podpirao.

Dužnosti: Vsaki član pokloni društvu letno 2. julija ali konči do konca letá neki dobrovolni prispevek za siromake. Te prispevek sme biti tüdi že 25 par.

Dühovne koristi: 2. julija, 17. septembra i 4. oktobra se slüži sveta meša za vse žive dobrotnike društva, na osmi den gornjih godov pa za vse pokojne dobrotnike društva.

Vodstvo: Društvo vodi Odbor tretjega reda za zidanje „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih po pravilih, od cerkvene oblasti 25. junija, l. 1932., pod št. 1174 potrjenih.

Št. 1174/32-1.

Vido

Lavantinski knezoškofijski ordinariat v Maribori, dne 14. I. 1935.

Škof i ap. administrator:

Dr. Tomažič.

*

LAVANTINSKI KNEZOŠKOFSKI ORDINARIAT

Št. 1174/32-a.

Maribor, 28. septembra 1935.

Odbori Društva „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“,

Črensovci.

Odobreno Društvo „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ ma hvalevreden namen, postaviti hišo za siromake i cerkvico na čast sv. Frančiški Asiškomi. V te namen je, kak prvejša leta, od svetne oblasti dovoljeno pobirati mile darove. Ar se ide za karitativno delo, kak ga terja krščanska lübezen — škofijski urad zbirko prav rad priporoča.

Škof i apoštolski administrator:

† **Ivan Jožef.**

To so pravila. Vsaki je lejko zastopi, vsaki je tüdi lejko spuni. Začnimo je letos spunjavati, ve je boža reč i zato večno istinska: „Veseloga darovnika lübi Bog“ (2 kor. 9-7). Veseli je pa tisti darovnik, ki ne odlaša z svojim darom. Na te vesele darovnike se nanaša najpravičnejši pregovor „Ki hitro da, dvakrat da“. Bodimo vsi veseli darovniki.

Odbor za zidanje „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih.

* Pripomba. Sem spadajo tüdi naši misijonarji, ki so veliki siromaki, da se odgobjo in da morejo uspešno delati.

škofijo, si lahko mislimo! Pobrigo se je dr. Srebrenič za pastire svojim ovcam — vernikom. V srcaj svojih vernikov je med tem poživlao vero v Kristuša i njegovo Cerkev. V te namen je priredo v svojoj škofiji izredno dosta eharističnih kongresov i shodov. I tu, na tej kongresaj i shodaj je dr. Srebrenič spovedavao, mešúvao, predgao, se razgovarjao z ljudmi i je tolažao. Velko, izredno veliko je njegovo delo túdi med mladínov. Nega vesí v njegovoj škofiji, kde ne bi delalo močno kršćansko „križarsko“ društvo. Zato je razumljivo, da je to delo škofa Srebreniča trn v peti njegovim nasprotnikom i tej se včasih s pravov besnostjov borijo proti njemu. Pa škof Srebrenič ne popústi — je kak pečinana, na šteroj se je že ništerno nasprotnikovo delo razbilo i se šće bo. I šće nekaj. List „Istina“ piše od njega: „Ne je šće prišeo čas, ka bi pisali odličnoga i važnoga zadržanja krškoga škofa za časa pryeshih režimov pri nas. Od toga bo pisala zgodovina. Škof Srebrenič vsešerom brani istino, brani slobošćino svojega naroda, boljio ga krivice, štere morajó trpeti njegovi verniki. Pa on ne prenaša tej bolećin v tišini svojega srca, nego junaško tolaži, krepí svoje vernike, jim pomaga, piše prošnje, sili oblasti, naj prenehajo z mnogimi krivicami, štere je napravilo prveše ravnjanje.“ Zaistino, njegovo žiylenko vodilo je: služiti Bogi i syojemí ljudstvi! Srećni verniki, ki majó takšega pastira.

Križ se je blagoslovo v Lendavskih goricaj, šteroga so naši vrli delavci v Zagrebi, postavili gor. Križ je jako lepí i je spomin trde vere našega siromaškoga delavstva, ki po tújih krajaj roboti, a najdražji svoj kinč, vero pa čuva.

Križ sta dala gorpоставiti dva brata Borovića v Odrancih, ki ga je lepo izdelao kamnosek Moćnik v Soboti. Križ je blagosloven 5. julija.

Mešniška posvećenje. Lavantinski knezoškof i naš ap. administrator, dr. Tomazić Ivan Jožef so posvećili 5. julija v Maribori 7 naših novomešnikov.

Slavnost Marijine družbe v Črensovcih. Dneva 17. majaša je mela deklíška Marijina družba svoj den, šteri nam bude ostao v neizbrisnom spomíni. Bio je to den radosti i duševnoga veselja ne samo za družbenice, nego túdi za druge, ki so se vdeležili te slavnosti. Ob desetoj vúri so se Marijine družbenice zbrale punoštevilno, okoli sto, na župnišći, povećini v belom gvanti. Tú so pozvale celoj fari dobro poznano velenjeno gospodično Vuk Heleno, ki se je odzvala našemi vabilí i prišla za botro našoj novoj zastavi. Zastavo smo sprijele v roke od g. duh. voditelja, vlč. g. župnika, ki so nas vse pred župnišćom slikali i nato smo se v lepój procesiji napotile v cerkev. Tú so vlč. duh. voditeo v lepíh rećeh gućali od lepote Marijine družbe ino njenoga žiylenja, ki je varstvo mladíh deklin, čuvarica nedužnosti i kažipot v nebo. Nato je bio sprejem novíh članic 11 po števíli. Tú omenimo, da smo letos že mele sprejem novíh članic na svetek Mar. oznanjanja, 38 deklin. Tak se je letos pomnožila naša družba za 49 članic. Po sprejemi so vlč. g. duh. voditeo blagoslovili novo zastavo, ki se je vsa lesketala v zlatoj vezeníni. Brezmadežna podoba Marije je milo gledala iz nove zastave na svoje varovanke, tak lepo so jo izdelali v Ljuljani pri „Našoj Slogi.“ Pri sv. meši, ki se je služila za vse družbenice, so pristopile vse družbenice k skupnomí sv. obhajill. Prizor, ki núdi ganotje. Lepo spevanje je sprejavalo naše genótie i duše so nam plavale v sreći Popoldne pa je po večernicaj mela deklíška mladina svojoj proslavo v „Našem domi“, kje je z edním túdi proslavila materinski den. Na spoređi je bilo: govor vlč. g. duh. voditela od matere ino njeníj žrtev. Pesem družbenoga zbora ino solo točke. Lepe deklamacije od matere i od zastave Marijine. Nato je sledila krasna igra „Goslarica naše ljube Gospe“. Dekle, po večini same novinke, so vloge dobro rešile, posebno še Gizela Vuk, ki je igrala mlado Goslarico naše ljube Gospe. Proslava je v splošno zadovoljstvo uspela. Obiskale so nas túdi članice iz sosedne Marijine družbe iz Hotize. Dekle, prapor je naš, zastava bodi nam sveta, zdaj gledajmo še, da mnogim nevarnosti izpostavljenim m'adenkam pokažemo pot v družbo Marijino, pod zastavo Brezmadežne. Z lúblénim Sinom nas blagosloví — Devica Marija! Zdaj, kda smo poročale od naše družbene slavnosti, se najsrćneje zahvalújemo vsem številnim darovníkom, ki so nam pomagali, da smo si mogle v tak kratkom časi nabaviti zastavo.

Dari.

Na dom sv. Frančiška so darovali v Din. sledeči: N. N. Bogojina, za dekliški zavod v Soboti 10, Pozvek Ceclija Vidonci, iz Francije 20, Kolmanič Marija iz Francije 44, Gamboc Marija, Cankova iz Francije 26, Krampač Poza i Marija, G. Bistrica, 10 l. vina, Kartuzijanski prior Saljngauz, Francija, 100 Frankov, Lepoša Ana, Tešanovci, je v Franciji nabrala 176. Darovali so v Frankaj: Vučak Marija, Ivanovci 10, Lepoša Lujzika, Tešanovci, Kovač Marija, Trnje, Maučec Marija, Car Ana, Kušanovci, Tot Karolina, Prosečkaves, vsaka po 5, Celec Marija, Bodonci, 2, Bot Ilonka iz Dobrovnika, 2, F. R. Cadion, 3, Jules Cadion, 3, T. S. Cadion, 3, Prene Chretien, 5, Vene Poiter, 5, Eugenije Hujes, 3, i Beurda 1. Kral Jožef za zdravje žene v Franciji, Žižki 25, za travo v Trnji 370. N. N. Beltinci, prosi za odvrnjene nesreče pri živini, 5, Grah Ilonka v Franciji, njena sestra i te gospodinja 50, Plej Verona, arendana l. 1935. D. 400. Izdali smo na prvo rato pisalnoga stroja 600 Din., za razglasitev pri odaji trave 10 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno.

Na siromaško blagajno pri Domi sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Črensovska cerkev 600, Drvarič Kristina, Bogojina, iz Francije na sirotišnico Deteta Mar. v Turnišče, 15, N. Hotize na sirotišnico 10, Špilak Ivan i Ana, Chicago, na sirotišnico, da se njima žela spuni po lübezni do siromaške dece i po molitvaj te, 10 Dolarov (500 Din.) Neimenüvana z Chicage na sirotišnico Deteta Marije 2 Dolaru (100 Din.), 119 i pol kg. kukorice odane 119.50 Din., Kr. banska uprava, Ljubljana, 2000 Din. Izdali smo č. materi za foringo i za foringo darov č. sestram v Soboto 90 Din., meso za siromake v Črensovcih 700 Din, krüh za siromake v Črensovcih 250 Din., sestram v Turnišče 600 Din. — Marija naj bo smilena plačnica vsem darovnikom.

Rešitev vganek 6. snopiča.

1. Zakaj se veseli narod novimi svetim mešam? 2. Kakšo oblast dobi novomešnik pri posvečüvanji? 3. Gda sme novomešnik dobleno oblast izvršavati?

Pravilno i prav lepo je rešo vse tri vganke Trajbarič Štefan, Filovci 4. Njegova rešitev se etak glasi: 1. Narod se veseli novim sv. mešam zato, ar pri vsakoj sv. meši dobi dühovnika, ki pripravla lüdi za večno življenje. 2. Novomešnik dobi pri posvečüvanji oblast, da a) lahko opravlja sv. mešo, b) odpüsčati grehe, c) deliti sv. svestva, d) da lahko posvečuje i blagoslavlja. 3. Novomešnik sme dobleno oblast izvršavati, gda dobi dovoljenje od škofa.

Knigo od Vatomika dobi pri urednikü M. Lista, naj pride po njo sami.

Pošta.

Kustec Martin, Mostje 74. Čislo dobiš pri g. kateheti Koreni. Hvala za napisani pozdrav i spoznanje, da vam je Mar. Ograček na hasek. - Sukič Anica, D. Slaveči 92. Tvoje tüdi g. kateheti poslali k sv. Jürji, zglati se pri njih za nje. - Litrop Štefan, Renkovci. Ti pa pridü po nje v Črensoyce na uredništvo. - Grtec Viljem, Rakičan. Prosimo odgovora, da li si dobo pisemski papir že, ali ne? - Zver Štefan, Mostje 73. Prvič mi pišeš i me pozdravljaš. Hvala ti lepa. Le ostani vrli, pa te Marija mladenka bo vodila po lepoj poti jakosti. O kak srečno je mlado srce, če se da po Mariji voditi.

Vganke.

- Ki mi pošle najlepši odgovor, 1) Kak se mora sveta meša poslušati i 2) Kakši greh včini, če jo ne poslušä, dobi za dar lepo novo knigo „Sv. maša“.